

บทนำ

เมื่อพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ที่หน้าผาบนยอดเขาสูงชัน กลับปรากฏร่างของคนสามคนยืนอยู่ที่ยืนเคียงข้างกันคือชายหญิงคู่หนึ่ง ฝ่ายหญิงเป็นสาวงาม ร่างอรชร ผิวขาวผ่อง ริมฝีปากแดง จมลิ้มน่ารัก นางสาวกระโปรงสีขาวปักลายดอกบัว ผ้ารัดเอวสีชมพูอ่อน ตีงหูห้อยหยกขาวมันแพะ ดูเป็นคุณหนูผู้งดงามอ่อนหวานคนหนึ่ง

ยามนี้นางแอบร่างอยู่ด้านหลังชายหนุ่ม ดวงตากลมโตมีน้ำตาเอ่อคลอ กลางฝ่ามือทั้งสองข้างมีรอยถลอก ชายผู้นั้นก็นับได้ว่ารูปงาม สุขภาพอ่อนโยน แต่งกายอย่างบัณฑิต สองคนยืนอยู่ด้วยกันมองแล้วคล้ายภาพจากละครตอนวิญญูชนปกป้องหญิงงาม และคนที่รับบทเป็นผู้ร้ายรังแกสาวงามก็ย่อมต้องเป็นผู้ที่บัณฑิตหนุ่มกำลังใช้สายตาผิตหวังจับจองอยู่

ท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว จะมีก็แต่แสงไฟจากคบเพลิงในมือของผู้คุ้มกันบางคนที่ยืนล้อมรอบคนทั้งสามเท่านั้น แสงนั้นส่องไปยังใบหน้าของคนที่ยืนอยู่ตรงยอดผา กระทบผิวหนังที่มีรอยแผลเป็น

ขรุขระพาดผ่านเป็นแนวยาว รอยแผลนี้ถูกฟันได้น่ากลัวยิ่ง มันพาดผ่านคิ้วซ้าย เชื้อเนื้อมันจมูกออกไปจนดูบิดเบี้ยวผิดรูป ลากยาวจดมุมปากด้านขวาที่ตกห้อยลงมา ใบหน้าน่าตกใจนี้เมื่ออยู่ในเงามืดมีเพียงแสงไฟวูบวาบจากคบเพลิงก็ยิ่งดูน่ากลัวราวกับภูตผีร้าย

รอยแผลเดียวเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง มองใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นใครจะเชื่อว่าเจ้าของใบหน้านี้เคยได้รับการขนานนามว่ารูปร่างเป็นอันดับหนึ่งของเมืองหลวง

“อาเฟิ่ง ทำไมเจ้าถึงทำเช่นนี้”

คำพูดที่ออกมาจากปากคนคุ้นเคยเหมือนคมมีดที่แทงใจเทียบกับสตรีนางนั้น ที่อีกฝ่ายปกป้องไว้ด้านหลัง ตัวเขาในตอนนี้นี้คงดูไม่ต่างจากโจรผู้ร้าย เพียงแต่เขากับคนผู้นี้ผ่านร้อนผ่านหนาวด้วยกันมา จากสหಾಯกลายเป็นคนร่วมเรียงเคียงหมอน อีกฝ่ายกลับไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะกล่าวโทษเขา

“อาเฟิ่ง ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนมุทะลุ แต่อย่างไรหูเออร์ก็เป็นที่ภรรยาของข้า นางรู้เรื่องของพวกเรา ไม่เพียงแต่จะไม่ถือโทษโกรธเคือง ยังตั้งใจขึ้นเขามาขอภัยเจ้าด้วยตนเอง แล้วเจ้าลงมือกับนางเช่นนี้ได้อย่างไร”

“ถือโทษโกรธเคือง คำนี้นางมีสิทธิ์จะพูดหรือ”

น่าขันยิ่ง แย่งสามีของผู้อื่น แต่กลับอ้างตนเป็นคนใจกว้าง ไม่ถือโทษโกรธเคืองที่เขามีคนรักอยู่แล้ว บนโลกนี้มีเรื่องเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ

“คุณชายเฟิ่ง ข้าไม่ทราบมาก่อนจริงๆ ว่าท่านพี่มีคนรักอยู่แล้ว ท่านพ่อของข้าเห็นว่าเขาเป็นคนหนุ่มอนาคตไกล ข้าเองก็มีใจให้เขาตั้งแต่แรกพบ จึงยินยอมแต่งให้เขา เรื่องนี้แต่แรกก็เป็นความผิดของข้าเอง คุณชายเฟิ่งโกรธแค้นข้า จะด่าทอตอบตีข้าอย่างไรก็ได้ ข้าติดตามท่านพี่มาคราวนี้ ตั้งใจมาขอภัยท่านจากใจจริง ท่านสองคนอย่าผิดใจกันด้วยเรื่องของข้าอีกเลย” สาวงามเอ่ยปาก คำพูด

ล้วนนุ่มนวลอ่อนหวาน นางหลุบตาลงคล้ายเจ็บปวดใจอย่างมาก
แต่มีอกลับกำชายเสื้อของผู้เป็นสามีข้างกายไว้แน่นกว่าเดิม

ผู้ถูกขอร้องหัวเราะเยาะหยัน

“ช่างแสดงละครเก่งเสียจริง แม่นาง ฝีมือเจ้าดีเช่นนี้ ฝึกมา
จากคณะละครใดหรือ”

“เจ้า! หนูเออร์เป็นบุตรสาวคนเดียวของท่านอำมาตย์หฺลี่ เจ้า
จะพูดจาดูถูกนางเช่นนี้ไม่ได้” บัณฑิตหนุ่มตวาด ท่าทางชิงชัง เขา
กางแขนปกป้องภรรยาที่ยืนน้ำตาร่วงอย่างน่าสงสาร

“ทำไมจะไม่ได้เล่า เป็นถึงคุณหนูจวนอำมาตย์ กลับเล่นมา
กินน้ำใต้คอกผู้อื่น เช่นนี้ไม่เป็นการดูถูกตนเองหรือ”

หลี่เซียงหูหน้าซีด ตัวสั่นสะท้านด้วยโทสะ แต่คนข้างกาย
ของนางกลับคิดว่าหญิงสาวตัวสั่นด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ โทสะของ
เขาพุ่งสูงทันที จ้องมองคนตรงหน้า พลันรู้สึกว้าวุ่นที่ใบหน้าที่เคยมอง
เห็นแล้วรู้สึกผิดนั้นดูอัปลักษณ์จนไม่อยากจะชายตามอง

“อาเฟิง เจ้าขอร้องนางเดี๋ยวนี้”

“เรื่องอะไรข้าต้องขอร้องนาง ข้าไม่แพงเจ้ากับนางให้ตายไป
เสียทั้งคู่ก็ดีเท่าไรแล้ว หากอยากให้ข้าขอร้องที่พูดจาไม่เข้าหูพวก
เจ้า ก็ให้คุณหนูหฺลี่ขอกหักขอร้องข้าให้ดูก่อนเป็นไร ให้ข้าได้เห็น
ความจริงใจที่เจ้าอุตส่าห์ขึ้นมาแสดงสักหน่อย”

บัณฑิตหนุ่มส่ายหน้า ดวงตาฉายแววมืดหวัง “ข้ามองคนผิด
ไปจริง ๆ เฟิงซี ที่ผ่านมาข้ารู้สึกผิดต่อเจ้า เห็นแก่ความสัมพันธ์ครั้ง
เก่าก่อน ข้าตั้งใจจะดูแลเจ้าต่อไป แต่ในเมื่อเจ้าไม่ไว้เมตรี ก็อย่าหา
ว่าข้าไร้น้ำใจ จากนั้นไปพวกเรา...อย่าพบกันอีกเลย”

พูดเพียงเท่านั้นเขาก็หันหลังเดินจากไป แผ่นหลังในเสื้อสี
อ่อนดูเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง ไม่อาลัยอาวรณ์แม้แต่น้อย

ความผูกพันที่ผ่านมา ชั่วพริบตาสลายเป็นหมอกควัน

เมื่อเขาจากไป คุณหนูหฺลี่ก็ไม่เหลือท่าทางอ่อนแอให้เห็น นาง

ทำมือเป็นสัญญาณณ์ให้ผู้คุ้มกันรอบตัว ก่อนจะหันหลังเดินตามสามี
ไป ดวงตากลมโตฉายแววอำมหิต

คล้ายหลังผู้เป็นนาย ผู้คุ้มกันเหล่านั้นนอกจากไม่ตามออกไป
ไปยังฟุ้งเข้าสู่โจมตีทันที

ทุกกระบวนท่าหมายเอาชีวิต!

ผู้ถูกโจมตีพลีวาทย์หลบหลีก ก่อนหน้าเขาไม่ได้คาดคิดว่า
จะมีเหตุร้าย ตอนนี้กระบี่คู่กายจึงวางนิ่งอยู่ในบ้านพัก แต่อย่างไร
วรยุทธ์ของเขาก็สูงกว่าสุนักรับใช้พวกนี้ ยังพอรับมือได้อยู่

ในขณะที่จัดการพวกมันไปได้สองคน และกำลังจะหยิบดาบ
บนพื้นขึ้นมาใช้เป็นอาวุธนั่นเอง มีธนูนับสิบคนกลับโผล่พรวดออกมา
มาจากที่กำบัง

แววตาของเขาแปรเปลี่ยนทันที

เห็นทีคราวนี้...อาจจะเอาตัวไม่รอดเสียแล้ว

ลูกธนูพุ่งมาพร้อมกัน อาศัยเพียงดาบในมือทำได้แค่ป้องกัน
จุดตายเท่านั้น ป้องกันธนูไป สู้ไป ไม่นานก็เลือดไหลซึมกาย ลูกธนู
ปักร่วงเหมือนกับชนเม่น ฝ่าเท้าของเขาเริ่มชว่นเซ ศัตรูอาศัยโอกาส
ตวัดดาบฟันเข้ากลางอกเป็นบาดแผลฉกรรจ์

เลือดอาบย้อมเสื้อผ้าจนกลายเป็นสีแดงฉาน ร่างโดดเดี่ยว
ถอยไปจนสุดขอบผา เบื้องหน้าคือนักฆ่าที่หมายเอาชีวิต เบื้องหลัง
คือผาสูงชัน ไม่ว่าจะทางไหนก็ล้วนเป็นทางตาย

ชีวิตของเขา...ลั่วเฟิงซี มาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

เขาผู้เลือกทางเดินในชีวิตอย่างอิสระเสรีตามใจตน ตั้งแต่เมื่อ
ใดกันที่ก้าวพลาดจนเดินมาสู่เส้นทางแห่งความตาย

ตั้งแต่ตอนพลาดท่าโดนทำร้ายจนเสียใจ

เมื่อตอนที่ไม่ได้ติดตามคนรักกลับเมืองหลวง

ตอนที่ตัดสินใจครองคู่อยู่ร่วมกับเงินจือหาน

ตอนยอมรับสุรภาวะจากอีกฝ่ายที่ยังเป็นเพียงบัณฑิต

ยากจน

หรืออาจจะเป็น...ตั้งแต่ครั้งแรกที่ก้าวเท้าออกจากจวนห้อง
เข้าสู่ยุทธภพในวันนั้นก็ได้

คมดาบพุ่งเข้ามา เขาแข็งใจยกอาวุธในมือขึ้นต้าน หลบดาบ
ที่เล็งจุดตายนั้นได้ แต่หลบฝ่ามือที่ตามมาไม่ได้

ร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลร่วงหล่นลงมาจากหน้าผา ตอน
เลือกสร้างบ้านบนยอดเขานี้ เขาเพียงแต่นึกขึ้นชอบบรยากาศที่
สูงส่ง เงียบสงบราวกับแดนเซียน ไหนเลยจะรู้ว่ากลับเป็นการเลือก
สถานที่ตายให้ตนเอง

สองมือพยายามไขว่คว้าจนยึดต้นไม้เล็ก ๆ ต้นหนึ่งเอาไว้ได้
กิ่งก้านเล็กบางโน้มลงมาตามน้ำหนักที่ถ่วงไว้ อีกในไม่ช้ามันก็จะ
หักลง

ลัวเฟิงซีพยายามรวบรวมกำลังยึดเกาะหินผา แต่มือเปื้อน
เลือดกลับลื่นหลุดทุกครั้งที่เอื้อมคว้า ภายในใจบังเกิดความรู้สึกไม่
ยินยอม

เขายังไม่ยอมตาย

กิ่งไม้ในมือส่งเสียงเบา ๆ ก่อนจะหักเป็นสองท่อน ร่างไขว่
เลือดร่วงดิ่งลงไป สายลมพัดหิวัดหิวอยู่ข้างหูคล้ายเสียงกระซิบ
เย้ยหยัน

ชีวิตนี้ของเจ้า...ช่างใช้ได้อย่างสูญเปล่าเหลือเกิน

หนึ่ง

ลัว่เฟิ่งซีผวาเฮือก เหงื่อไหลโซมกาย แต่ความเจ็บปวด
จากบาดแผลทั่วร่างกายกลับหายไป

ทุกอย่างยังคงแจ่มชัดในความทรงจำ ทั้งความรู้สึกคับแค้นใจ
ความเสียดายต่อชีวิตที่หายไปอย่างคนโง่ม หัวใจยังเต้นถี่รัวเหมือน
ตอนร่วงหล่นลงมาสู่ความตาย

แต่ตอนนี้เขากลับยังไม่ตาย ไม่เพียงแต่ไม่ตาย ร่างกายยังไร้
รอยขีดข่วน รอบข้างไม่ใช่หุบเหวลึก ทว่าเป็นห้องนอนที่คุ้นเคย เขา
ยกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก ก่อนจะชะงักไป

สัมผัสเช่นนี้...

ลัว่เฟิ่งซีผุดลุกขึ้นกวาดตามอง คั่นช่องทองเหลืองบานเท่า
ฝ่ามือวางอยู่บนโต๊ะตัวเตี้ย คั่นช่องบานนี้เขาจำได้ว่าทำลายมันทิ้ง
ไปกับมือ แต่ถึงอย่างนั้นในยามนี้มีเรื่องสำคัญที่เร่งด่วนกว่า เขาคิดว่า
เอาคั่นช่องมาถือไว้ สูดลมหายใจลึก ก่อนจะจ้องมองเงาของตนเอง
บนพื้นผิวขัดเงา

“นี่มัน...เป็นไปได้อย่างไร”

ใบหน้าของเขาหายเป็นปกติแล้ว!

ไม่สิ ไม่ใช่แค่หายดี แต่ใบหน้าของเขาในเงาสะท้อนนั้นเหมือนไม่เคยผ่านคมดาบใดมาก่อนเลย ล้วงเฟิงซีขมวดคิ้ว ยกมือขึ้นลูบใบหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ ผิวหน้านั้นเรียบเนียน ไม่มีร่องรอยของการได้รับบาดเจ็บใดๆ ต่อให้ยาของหมอเทวดาก็ทำไม่ได้แบบนี้

นี่มันราวกับว่า...เขาไม่เคยถูกคนลอบทำร้ายมาก่อน

มองไปรอบตัว นี่คือห้องนอนของเขาแน่ เสื้อผ้าที่สวมก็เป็นชุดสำหรับพลัดเปลี่ยนตอนนอน แสดงว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่ฝันร้ายตื่นหนึ่งอย่างนั้นหรือ

เป็นไปได้

ไม่มีความฝันใดจะยาวนานเช่นนั้น สมจริงเช่นนั้น เรื่องราวทุกอย่างยังคงจดจำได้ชัดเจน ทุกถ้อยคำ ทุกการกระทำ แม้แต่รายละเอียดเล็กน้อยที่สุด นี่คือความทรงจำ ไม่ใช่ความฝัน

แต่ผลเป็นบนใบหน้าของเขากลับหายไป

ล้วงเฟิงซีเดินวนไปรอบห้อง ความทรงจำในหัวกับความเป็นจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้าชวนให้สับสนงงง ก่อนที่เสียงกระพือปีกเบาๆ จะดังขึ้นชัดเจน

นกพิราบขาวตัวหนึ่งบินผ่านหน้าต่างเข้ามาเกาะนั่งอยู่บนหัวเตียง ที่ขาของมันมีมันว่นกระดาดและถุงผ้าผูกอยู่ ล้วงเฟิงซีขม่นกน้อยขึ้นมา ลูบขนอยู่ๆ ให้อ้อมกลับมาเป็นระเบียบ ก่อนจะแกะจดหมายฉบับนั้นออกมาอ่าน

เฟิงซี ข้าสบายดี ปัญหาที่เดิมทีคิดไม่ตก ยามนี้ได้ใคร่ครวญดีแล้ว

ข้าคงต้องใช้เวล่อีกสักพักเพื่อจัดการกับเรื่องนี้ ล่าข้าจนรู้สึกผิดต่อเจ้านัก

ป็นหยกนี่พอคำบอกว่าเป็นแบบที่นิยมในเมืองหลวง ไม่มี

ราคาค่างวดอะไรมา

แต่ฝีมือแกะสลักถือว่างามดี อยู่บนตัวเจ้าคงยิ่งงาม

สิ้นหนาวนี้ ข้าจะกลับมาช่วยเจ้าเกล้าผม โปรดถนนมัตวอ

ข้าด้วย

ลายมือคันทานี่ย่อมเป็นของผู้ใดไปไม่ได้ นอกจากเงินจือหาน เพียงแต่ที่คันทาไม่ใช่แค่ลายมือบนจดหมาย ทว่าเป็นข้อความนั้น ข้อความที่เขาเคยอ่านมาก่อนแล้วไม่ต่ำกว่าสิบครึ่ง

เอื่อมมือไปคว่ำถุงผ้าที่ติดมากับม้วนจดหมาย กระตุกเบา ๆ เชือกที่ผูกปากถุงก็คลายออก ของอยู่ด้านในก็ยังเป็นของที่คันทาเคย ยิ่ง อย่างปิ่นหยกขาวแกะสลักลายเมฆาเคลือบ

ฝีมือแกะสลักแบบนี้เป็นของเมืองหลวงจริง แต่เห็นทีจะไม่ใช่ว่าสิ่งของที่พ่อค้านำมาขายจากเมืองหลวงอย่างที่บอกในจดหมาย ทว่าเป็นของที่เงินจือหานซื้อจากร้านในเมืองหลวงต่างหาก

เนื้อหยกค่อนข้างดี ลวดลายเมฆาก็สลักไว้ได้ละเอียด ปิ่นเช่นนี้ สำหรับบัณฑิตยากจนที่ยังสอบไม่ผ่านนับเป็นของสิ้นเปลืองเงินทองโดยแท้ ในตอนนั้นแล้วเฟิงซีจ่าได้ว่าเขาเห็นปิ่นหยกอันนี้แล้วยังซาบซึ้งตื่นตันใจ เวลาปักยั้งระมัดระวังราวกับเป็นของล้ำค่าหายาก ไหนเลยจะรู้ ภายหลังเงินจือหานพาคุณหนูหลี่ซิ่นเขามาแนะนำในฐานะภรรยาเอก เขาจึงได้กระจ่างแจ้งว่า ที่ว่าสอบคัดเลือกไม่ผ่าน ทั้งยังต้องรีบกลับไปจัดการปัญหายุ่งยากที่บ้านเกิด ล้วนเป็นคำโกหกทั้งสิ้น อันที่จริงอีกฝ่ายสอบผ่าน และได้เป็นถึงจ้วงหยวน มีหน้ามีตาอย่างยิ่ง ในการแห่จ้วงหยวนนั่นเอง เงินจือหานก็ไปเป็นที่ต้องตาของคุณหนูสกุลหลี่เข้า ต่อมาจึงได้แต่งงานจูงมือกันขึ้นมา ให้เขาได้ชื่นชมถึงที่

แล้วเฟิงซีถอนหายใจพลางพลิกปิ่นหยกในมือเล่น สำหรับบัณฑิตยากจน นี่คงเป็นเงินเก็บครึ่งชีวิต แต่สำหรับขุนนางที่มี

ตำแหน่งในราชสำนัก ทั้งยังมีท่านอำมาตย์ใหญ่หนุนหลัง มันก็เป็น
อย่างที่เงินจือหานกล่าวมาในจดหมาย ไม่ได้มีราคาค้างงวดอะไร

แต่ป็นอันนี้ รวมถึงจดหมายฉบับนี้ ก็เป็นหลักฐานชั้นดีว่าเขา
ไม่ได้ฝืน เหตุการณ์ทั้งหมดนี้... ตัวเขาล้วนเคยประสบมาแล้ว

ลั่วเฟิงซีเอียงคอปพยายามตรึงตรองดูอีกรอบ ถึงเขาไม่ใคร่เชื่อ
เรื่องภูตผีเทพเซียน แต่เรื่องนี้ไม่ว่าอย่างไรก็หาคำอธิบายที่ไม่ใช่เรื่อง
มหัศจรรย์พันลึกมาได้ จะเป็นตัวเขาย้อนอดีตกลับมาได้ก็ดี หรือ
เขาสามารถหลบฝันเห็นอนาคตได้ก็ดี ล้วนเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่ควร
มีแต่ในนิทานประโลมโลก

เหลือบมองนกพิราบที่ยังกระโดดไปมาบนหัวเตียง จดหมาย
ฉบับนี้ของเงินจือหานเขาควรตอบอย่างไรดี ควรเขียนด่าไอ้ลูกเต่า
แช่เงินให้ร้องไห้หามารดา เขียนเสียดสีประชดประชันอย่างเผ็ดร้อน
แบบฮุยหนิโนบทะเลครตอนที่สามี้แต่งอนุเข้าบ้าน หรือหักปิ่นหยก
เป็นชิ้น ๆ ใส่ถุงผ้าคืนไปให้เงินจือหานคนทรยศตกตะลึงตาค้าง

เสียเวลาคิดอยู่สองชั่วยามก็ยังคงคิดไม่ตก สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจ
ไปปล่อยนกตัวนั้นบินกลับไปตัวเปล่า ให้เงินจือหานไปตีความเอา
เองแล้วกันว่าหมายความเช่นไร

จัดการเรื่องจดหมายไปแล้ว ลั่วเฟิงซีก็พลันนึกเรื่องสำคัญ
อย่างหนึ่งขึ้นมาได้ หลังจากได้รับจดหมายฉบับนั้นไม่นาน อาจจะ
เจ็ดวันได้กระมัง เขาที่ออกไปเก็บผลไม้ก็เจอกับพวกโจรป่า ที่เขา
เรียกว่าโจรป่านี้ แท้จริงเป็นคนที่หลี่เซียงหูจ้งวานมาให้ทำลาย
โบหน้าของเขา คุณหนูในห้องหอผู้นี้นับว่าอำมหิตใช้ได้เลยทีเดียว
เดิมทีนางอยากฆ่าเขาให้ตาย ๆ ไปเสีย แต่ก็กลัวว่าทำเช่นนั้นแล้ว
เขาที่โดนโจรฆ่าตายอย่างน่าสงสารจะกลายเป็นแสงจันทร์ขาวส่อง
สว่างไม่อาจลืมนึกในหัวใจของเงินจือหาน

ศัตรูหัวใจใดเล่าจะรับมือยากไปกว่าคนที่ตายไปแล้ว เพื่อไม่
ให้ชายที่หมายปองได้มีความทรงจำอันงดงามของคนรักเก่าประทับ

แน่นอนใจ หลีเซียงหูถึงกับยอมใช้พิษหายากอย่างพิษเขย่าวิญญาณ ที่เชื่อว่าเขย่าวิญญาณนี้ไม่ใช่เพราะมันมีคุณสมบัติทำให้วิญญาณ ออกจากร่างแต่อย่างใด ทว่าเป็นเพราะพิษชนิดนี้มีฤทธิ์กัดกร่อน หากอาบไว้ที่คมดาบ ต่อให้เป็นเพียงบาดแผลเล็กน้อย ก็จะลุกลาม เป็นแผลใหญ่ ทำให้ผู้โดนพิษดูน่าสะพรึงกลัวจนเขย่าขวัญสะเทือน วิญญาณ ถึงเขาจะมียาดีติดตัวมา ก็ยังยับยั้งพิษนี้ไม่ทัน สุดท้ายจึง ใ้รอยแผลเป็นอัปลักษณ์มาประดับกลางใบหน้า

ตอนนางบอกเรื่องนี้ เข้านดลโทสะผลักนางล้มลงไป หาก รู้ว่าหลังจากนั้นจะเกิดเรื่องราวจนต้องทิ้งชีวิตไว้ที่กันเหว เขาคงไม่ ผลักนางให้ล้ม แต่จะชัตนางไปให้เต็ม ๆ ฝ่ามือ

อันที่จริงก็ต้องชมการวางแผนของคุณหนูหลีผู้นี้ว่าเดินหมาก ได้ชาญฉลาดอย่างยิ่ง หลังจากมีแผลเป็นบนใบหน้า แม้เงินจือหวน จะรู้สึกผิดทุกครั้งที่มาองหน้าเขา แต่ก็พลอยไม่อยากจะมองหน้าเขา ไปด้วย ถึงได้หาสารพัดข้ออ้างว่าช่วยงานญาติในเมืองหลวง ลำบาก เพียงใด งานยุ่งจนไม่มีเวลาพักผ่อนอย่างไรบ้าง แล้วยกข้ออ้าง ชื่นเขา มาน้อยลง

บางทีในใจของเงินจือหวน ความรักความผูกพันที่เดิมทีก็ถูก อำนาจของจวนอำมาตย์สั่งคลอน อาจจะไม่ค่อย ๆ เจือจางจนมลาย หายไปสิ้นแล้วกระมัง หลังจากต้องชื่นชมเขาพบกับใบหน้าเหมือน ผีเช่นนั้นบ่อย ๆ ยามเอ่ยปากตดสัมพันธ์ อีกฝ่ายจึงทำได้อย่าง หมัดจดถึงเพียงนั้น

คิดมาถึงตรงนี้ สีหน้าของลั่วเฟิงซีก็พลันอึมครึม ในเมื่อเรื่อง รวดดำเนินรอยตามความทรงจำของเขาอย่างไม่มีตกหล่น ก็เหลือ เพียงต้องไปพิสูจน์ความจริงด้วยตนเองแล้ว

ลั่วเฟิงซีหาชุดผ้าฝ้ายสีเข้มชุดหนึ่งมาสวมใส่ เอาผ้าพันรอบ ลำคอปกปิดใบหน้าครึ่งล่าง มีคิดว่ากระบี่มุ่งหน้าลงเขาไป จุดหมาย ปลายทางคือเมืองหลวงที่ไม่ได้หวนกลับไปเหยียบเสียนาน

สอง

บรรยากาศในเมืองหลวงยังคงครึกครื้นเช่นเดิม แต่ลั่วเฟิง-ซีไม่มีกำลังใจจะหยุดชมความรุ่งเรืองของบ้านเกิด เดินตามหาสถานที่ที่เหมาะสมอยู่พักหนึ่งก็เจอกับหอสุราชิงฝูเหอ ที่นี่อาหารหลากหลาย ราคาไม่แพง มีลูกค้าตั้งแต่ชาวบ้านไปจนถึงผู้ดีในเมืองหลวง ลั่วเฟิงซีก้าวเท้าเข้าไป เสี่ยวเอ๋อร์ของร้านก็รีบมาต้อนรับขับสู้ เขากวาดตามองภายในร้าน ก่อนจะชี้มือไปยังที่นั่งข้างระเบียบตรงชั้นสอง

“ตรงนั้นยังมีโต๊ะว่างหรือไม่”

เสี่ยวเอ๋อร์ผู้นั้นแอบมองลูกค้าที่มาใหม่ เสื้อผ้าดูเหมือนชาวบ้านธรรมดาแต่กลับพกกระเป๋าไปด้วย ถึงจะพันผ้าปกปิดใบหน้าเอาไว้ แต่ผิวพรรณขาวผ่อง ยังมีดวงตาดอกท้อที่เป็นประกายคู่ นั้นแค่มองก็รู้แล้วว่าเป็นคนรุ่มงาม ลักษณะท่าทางเช่นนี้ไม่เป็นคุณชายจากตระกูลใหญ่ที่ไหนแอบออกมาเที่ยว ก็เป็นพวกจอมยุทธ์กระเป๋านัก น้ำเสียงของเสี่ยวเอ๋อร์ตอนเชิญแขกจึงแฝงแววประจบประแจงขึ้นอีกหลายส่วน

สั่งอาหารมาสองสามอย่างกับสุราไม่เขี้ยวอีกกาหนึ่งแล้ว ล้วงเฟิ่งซิกก็เริ่มเงี้ยวหูฟังข่าวสารต่าง ๆ ในร้าน เรื่องของคุณหนูจวน อำมาตย์กับจ้วงหยวนคนใหม่มีหรือที่จะไม่เป็นที่เล้าลือในหมู่ชาวบ้าน ซ้าเร็วยอมต้องมีคนเอ่ยถึงแน่ เพียงแต่ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างเขาเท่าไร เมื่อช่วงนี้ชนเผ่าทางเหนือกำลังสร้างความวุ่นวาย อยู่พอดี เรื่องที่พูดคุยกันจึงมีแต่เรื่องความโหดร้ายป่าเถื่อนของ ชนเผ่านอกด่าน กับความเก่งกล้าของท่านแม่ทัพใหญ่แซ่จ้าว

ท่านแม่ทัพผู้นี้ฟังว่ามีประวัติความเป็นมาซับซ้อนเหมาะแก่ การซุบซิบนินทาอย่างยิ่ง ตัวเขาเกิดในตระกูลจ้าว ที่สามรุ่นมานี้ล้วน ให้กำเนิดแต่บัณฑิต ตระกูลจ้าวเคยมีแม่ทัพพิทักษ์แผ่นดินที่มีชื่อเสียงโด่งดังในประวัติศาสตร์อยู่ท่านหนึ่ง แต่ไม่ทราบเพราะอะไร หลังจากท่านแม่ทัพผู้เฒ่าท่านนั้น ทายาทตระกูลจ้าวรุ่นต่อ ๆ มา ล้วนไม่ค่อยประสบความสำเร็จในสายบู๊ กลับให้กำเนิดขุนนางปุ่น ที่ไม่เลวออกมาแทน ลูกหลานตระกูลจ้าวจึงเริ่มทิ้งดาบทิ้งทวนมา เอาดีทางด้านปุ่น พอมาถึงรุ่นของแม่ทัพจ้าวผู้นี้ ตระกูลจ้าวก็กลายเป็นตระกูลบัณฑิตชื่อดังไปเสียแล้ว

เล่ากันว่าท่านโหวผู้เป็นบิดาไม่ค่อยจะโปรดบุตรชายนอกคอก ที่เกิดกับสุหยินคนก่อนนัก ท่านแม่ทัพจ้าวใช้ชีวิตในฐานะคุณชาย ใหญ่ของจวนโหวมาได้อย่างสลดรินทนน่าเวทนายิ่ง เรื่องราวประเภท บิดาลำเอียง มารดาเลี้ยงข่มเหง พี่น้องต่างมารดา รุมรังแก เขาล้วน ประสบมาแล้วทั้งสิ้น เพียงแต่สวรรค์มีตา เส้นทางยากลำบาก ก่อกำเนิดวีรบุรุษ คุณชายใหญ่ตระกูลจ้าวกลับเก่งกาจการศึกราวกับ เป็นท่านแม่ทัพในอดีตกาลกลับชาติมาเกิดก็ไม่ปาน เพียงอายุได้ ยี่สิบหกปีก็สร้างผลงานการรบมากมาย การรบป้องกันชายแดน เหนือคราวนี้ ท่านแม่ทัพจ้าวก็คงจะกำชัยกลับมารับการปูนบำเหน็จ อีกตามเคย

ฟังนิทานชีวิตวีรบุรุษยอดนักรบอยู่เป็นนาน ล้วงเฟิ่งซิกเกือบจะ

โยนเงินไปให้คนเล่าเรื่องอยู่แล้ว อะไรคือถูกกลั่นแกล้งรังแก ต้อง
ทนใช้ชีวิตอย่างระทมขมขื่นใจ คุณชายใหญ่ของตระกูลขุนนางอย่าง
ตระกูลจ้าวถูกพวกเขาเล่าออกมาเสียจนกลายเป็นแม่ฉานน้อยที่นั่ง
น้ำตาาร่วงเฝาะยามโดนมารดาเลี้ยงดูดำไปแล้ว จ้าวเหียนจึงผู้นั้น
เท่าที่เขาเคยรู้มาก็เป็นบุคคลประเภทเทพสงคราม อายุยังน้อยชอบ
ได้เป็นจ้าวหยวนบู๊ หลังจากนั้นก็จับดาบออกรบ พบมารสังหารมาร
พบพระสังหารพระ คนเช่นนี้ไม่ต้องพูดถึงว่าการที่เขาถูกกลั่นแกล้ง
รังแกจะฟังดูไม่น่าเชื่ออย่างยิ่ง คนที่หาญกล้ามากลั่นแกล้งรังแกเขา
น่าจะถูกเขาเอาดาบผ่าเป็นสองซีกไปเสียแล้วกระมัง

ด้านล่างยังคงนิทานตระกูลจ้าวกันอย่างออกรส ด้านบนกลับ
มีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้นมาว่า

“นั่นคุณหนูหลี่ไม่ใช่หรือ เป็นโฉมงามดุจบุปผาโดยแท้”

ลั่วเฟิงซีหันไปมอง ก่อนจะชะงักแล้วนั่งไป

ด้านล่างคือตลาดที่ผู้คนเดินกันขวักไขว่ ดรุณีน้อยสวมอาภรณ์
งามหรูสีชมพู ใบหน้างดงามอ่อนหวานมีรอยยิ้มชัดเขิน สองแก้ม
นางแดงเรื่อ เป็นสาวงามที่ชวนให้ผู้คนรักถนอม ดรุณีน้อยผู้นี้จะเป็น
ใครไปได้อีกนอกจากหลี่เซียงหู่ ส่วนบุรุษที่นางกำลังส่งยิ้มให้นั่น...

“นั่นคือคุณหนูหลี่กับท่านเงินจ้าวหยวนขอรับ” เสี่ยวเอ๋อร์
ที่มารินสุราให้รีบพูดขึ้นเมื่อเห็นว่าสายตาของลูกค้ำท่านนี้จับจ้องไป
ยังคนสองคนไม่ว่างตา

“พวกเขา...เป็นสามีภรรยากันหรือ” น้ำเสียงนั้นเรียบเฉย แต่
สายต่ายังคงมองนิ่งอยู่ที่จุดเดิม เสี่ยวเอ๋อร์ลอบกลืนน้ำลาย คุณชาย
ท่านนี้ใช้หลงเสน่ห์ความงามของคุณหนูหลี่ เกิดสนใจในตัวนางขึ้น
มาหรือไม่

“ยังไม่ใช่ขอรับ แต่ว่าตอนนี้คุณหนูหลี่ก็ได้หมั้นหมายกับเงิน
จ้าวหยวนไว้แล้ว งานแต่งงานจะจัดขึ้นอีกไม่นานนี้แหละขอรับ ถึง
ตอนนั้นหากคุณชายยังอยู่ อาจจะสามารไปร่วมดื่มสุรามงคลที่จวน

อำมาตย์หลิได้”

ลั่วเฟิงซีหัวเราะออกมา เสียงหัวเราะนั้นฟังดูซิดซาอย่างยิ่ง “ร่วมดื่มสุรามงคลข้าคงไม่สะดวก แต่อาจจะได้เห็นขบวนสู่ขอกระมัง ไม่รู้จะยิ่งใหญ่อลังการเพียงใด”

เสี่ยวเอ๋อร์บั้นหน้ายิ้ม พูดจกับเขาต่ออีกสองสามคำก็หลบออกมา นึกในใจว่าคุณชายผู้นี้คงจะเสียดายคุณหนูหลิเป็นแน่แท้ น้ำเสียงที่พูดออกมาเมื่อครู่ฟังดูแปร่ง ๆ อย่างไรชอบกล แต่ขบวนสู่ขอเจ้าสาวนี้ เขาเองก็อยากเห็นเช่นกัน

ยามโหย่ว¹ ลั่วเฟิงซียังคงนั่งเหม่อลอยอยู่บนตั่งตัวยาว ในหัวมีภาพความสนิทสนมซิดไถ่ของชายคนรักกับคู่หมั้นสาวฉาฉวนไปมา

ทั้งหมด...เป็นเรื่องจริง

เพื่ออำนาจวาสนา เงินจือหานทรยศต่อความรัก ตั้งใจจะแต่งงานกับสตรีผู้นั้นจริง ดังนั้นเรื่องราวที่เขาแอบหวังให้เป็นเพียงความฝันวิปลาสน์ก็ล้วนเป็นความจริง ต่อมาฮูหยินผู้นั้นของเงินจือหานก็จะลอบส่งคนขึ้นมา ใ้พิษทำลายใบหน้าของเขา หลังแต่งงานกับนางแล้ว เงินจือหานก็จะเล่นละครเป็นสามีผู้ทุ่มเททำงานหนัก ต่อหน้าเขาต่อไปเป็นปี ก่อนที่หลิเซียงหฺวู่จะเล่นละครบทรรยาแสนดีผู้เอาใจใส่ กล่อมให้สามียอมบอกความจริง แล้วสองคนสามีภรรยา ก็จะพากันขึ้นมาบอกกล่าวขอภัยต่อเขา

จากนั้นเขาก็จะถูกเงินจือหานทอดทิ้ง ถูกคนของหลิเซียงหฺวู่ รุมสังหารจนตาย

ยามนี้หลักฐานชัดเจน ไม่อยากเชื่อก็คงต้องเชื่อแล้ว

ลั่วเฟิงซียืนขึ้น ก้มหน้ามองห่อสัมภาระในมือ นอกจากสิ่งของ

¹ ในจินยุดโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. – 18.59 น. ว่า ยามโหย่ว

ไม่ก็อย่างกับกระดูกาย เขาไม่คิดจะนำสิ่งใดติดตัวกลับไปด้วยอีก สองเท้าก้าวออกไป ก่อนที่จะหยุดชะงัก เขาหันกายกลับมา คว่า กระดาษกับฟูกั้นเขียนข้อความสั้น ๆ ที่เจอไว้

ในเมื่อเจ้าไม่วไฉนตรี ก็อย่าหาว่าซ้ำไร่น้ำใจ จากนั้นไป พวกเรา ไม่เกี่ยวข้องกัน

คำพูดของใคร ก็คืนกลับไปให้คนนั้น

ลั่วเฟิงซีสุดลมหายใจลึก หันกายจากมา ไม่คิดจะหันกลับไป มองข้างหลังอีก ยามนี้ท้องฟ้าด้านนอกเริ่มมืดลงแล้ว อากาศบน ยอดเขายังคงสะอาดบริสุทธิ์เหมือนเช่นทุกวัน แต่วันนี้เขากลับไม่ อาจสงบใจได้

ตอนที่เขาเลือกสถานที่แห่งนี้ เงินจือหวนเคยคัดค้านว่า ชื่อเรียกขานของยอดเขานี้ดูไม่เป็นมงคล ภูเขาต้าซานแห่งนี้ บน ยอดเขาทิวทัศน์งดงามเหมือนแดนเซียน แต่กลับมีตำนานเล่าขานว่า คู่รักคู่หนึ่งหนีตามกันมา ตอนเดินทางผ่านยอดเขานี้กลับมีหมอกลง สองคนหลงไปคนละทาง ต่างคนต่างคิดว่าถูกคนรักทอดทิ้ง สุดท้ายหญิงสาวกระโดดหน้าผาตาย ส่วนชายหนุ่มบ้างก็ว่าไปวชเป็นพระ บ้างก็ว่าเขากลับบ้านไปแต่งงานใหม่ อย่างไรก็ตาม ตำนานนี้ก็ทำให้ ชาวบ้านเรียกยอดเขานี้ว่ายอดเขาหลี เชื่อกันว่าคู่รักขึ้นมาที่ยอดเขานี้ มักจะถูกวิญญูณหญิงสาวก่อกวนให้มีเรื่องจนเลิกร้างกัน สำหรับ ตำนานเหลวไหลเช่นนี้ ลั่วเฟิงซีขยอไม่ใส่ใจ หากเป็นเรื่องจริงคู่รัก คู่หนึ่งก็น่าจะสมองมีปัญญา ส่วนพวกที่มาเลิกกันนั้นก็เป็นเรื่องปกติ คู่รักทั้งหลายบนโลกนี้ รักกันยืนนานทุกคู่หรืออย่างไร

ยามนี้มานึกถึง ก็ชวนให้ทอดถอนใจอยู่บ้าง พวกเขากลับไป ช่วยยืนยันความอาถรรพ์ของยอดเขานี้ให้ชาวบ้านเสียแล้ว

แต่ตัวเขารู้ดี ที่ทำให้เขากับเงินจือหวนต้องจากลา ไม่ใช่

วิญญาณร้ายตนใด แต่เป็นความทะเยอทะยานในจิตใจคน ที่ผ่าน
 มาเขาคิดว่าเงินจือหวนเป็นผู้มีปณิธานแน่วแน่ สุดท้ายจึงได้รู้ มี
 ปณิธานกับมีจิตใจทะเยอทะยาน บางทีก็ต่างกันเพียงนิดเดียว

ยามซวี² น้ำค้างพร่างพรมบนยอดหญ้า ล้วนเพิ่งซีละทิ้งบ้าน
 หลังน้อยบนยอดเขา เดินเท้าลงจากเขาด้าซาน ไม่หวนคืนกลับมา
 อีกชั่วชีวิต

² ในจินยุดโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. – 20.59 น. ว่า ยามซวี

สาม

ตอนที่ลั่วเฟิงซีจะผ่านเข้าประตูเมืองหลวง ทหารยามเข้ามาขัดขวาง เขาไม่พูดอะไร เพียงล้วงป้ายคำสั่งป้ายหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ ทหารนายนั้นโบหน้าถอดสี รีบคารวะแล้วเปิดประตูให้เขาเข้าไปแต่โดยดี

มีดแล้ว ถนนหนทางมีเพียงแสงจากโคมไฟที่แขวนไว้ตามประตูบ้าน กับแสงจากสถานเริงรมย์ต่างๆ ในเมืองหลวง แต่สองเท้าของเขาค่อยยังจำทางได้ดี เดินมาได้สักพัก ลั่วเฟิงซีก็มาหยุดอยู่หน้าจวนหลังใหญ่ แหงนหน้ามองป้ายที่ติดอยู่ด้านบน...

‘จวนเสียนชินอ๋อง’

สถานที่แห่งนี้...คือที่ที่เขาเคยเรียกว่าบ้าน

ลั่วเฟิงซีล้วงมือเข้าไปในห่อผ้า คราวนี้ที่หยิบออกมาคือหยกประดับสีม่วงชิ้นหนึ่ง เพียงเห็นหยกในมือข้างนั้น บ่าวรับใช้ที่หน้าประตูก็คุกเข่าลงทันที

“คารวะท่านอ๋องน้อย”

ผู้ถูกเรียกว่าท่านอ๋องน้อยเพียงแค่พยักหน้า ก่อนจะก้าวเท้า

เข้าไปในจวนที่จากมานาน

ต้นไม้ทุกต้น ก้อนหินทุกก้อน ดอกไม้ทุกดอก คล้ายไม่มีสิ่งใดเลยที่เปลี่ยนไปจากในความทรงจำ ภาพวันวานหมุนย้อนกลับมา วันนั้นที่เขาตัดสินใจออกไปท่องเที่ยวทั่วหล้า ผจญภัยในยุทธภพ ตอนหันมองจวนอ่องแห่งนี้เป็นครั้งสุดท้ายก็เหมือนจะเป็นเช่นนี้

“ทรงกลับมาแล้ว...” เสียงแหบเคียดดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ล้วเฟิงซีหันหน้าไปมองเจ้าของเสียงนั้น ไม่ได้เจอกันนาน คล้ายว่าคนตรงหน้าจะดูแลเขาลงไปหลายปี

“พ่อบ้านหลิว”

พ่อบ้านหลิวผู้นี้เป็นคนเก่าคนแก่ของท่านพ่อ เมื่อท่านพ่อกับเสด็จแม่ของเขาล่วงลับไป พ่อบ้านหลิวก็เป็นคนเลี้ยงดูเขาที่กำพร้าบิดามารดาจนเติบโตใหญ่ ในความทรงจำของล้วเฟิงซี พ่อบ้านหลิวนอกจากจะขี้กังวลไปสักหน่อย เข้มงวดมากไปอีกเล็กน้อย ก็เป็นคนว่าเรื่องอารมณ์ดีคนหนึ่ง แต่ยามนี้บนใบหน้าชราหน้านั้นนอกจากจะมีรอยยิ้มแล้ว ยังมีน้ำตาสายหนึ่งไหลลงมาตามร่องแก้มที่เหี่ยวยุบมือหยาบกระด้างแต่อบอุ่นเอื้อมมาจับมือของเขา กุมเอาไว้อย่างทะนุถนอม

“เที่ยวเล่นจนพอใจแล้วหรือถึงได้กลับมา ทรงดูโตขึ้นมาก แต่ออกจะผอมไปสักหน่อย กระทบ่อมคงต้องจัดอาหารบำรุงให้ท่านอ่องน้อยเสียแล้ว”

ขอบตาของล้วเฟิงซีร้อนผ่าว ได้แต่ตบหลังมือของพ่อบ้านหลิวเบา ๆ “อาหารบำรุงอีกแล้ว พ่อบ้านหลิว ท่านจะขุนให้ข้าเป็นหมูหรือ”

พ่อบ้านชรายิ้มทั้งน้ำตา คำตอบได้แบบนี้ ท่านอ่องน้อยพูดมาตั้งแต่เล็กจนโต พ่อบ้านหลิวปล้ำมือเจ้านายน้อย ก่อนจะโค้งตัวคารวะแบบเต็มพิธีการ “กระทบ่อมขอต้อนรับท่านอ่องน้อย กลับจวน!”

ผ่านมาได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว หลังกลับมาถึงจวนอ๋อง เขาก็ถูกพ่อบ้านหลิวบำรุงด้วยสารพัดอาหารจนรู้สึกคล้ายเป็นหมูที่ถูกขุนสำหรับนำขึ้นโต๊ะเสวย อันที่จริงแล้วเฟิงซี้ก็เป็นคนรักการกินผู้หนึ่ง อาหารโอชา สุราชั้นดี เขาเองก็ชื่นชอบ แต่บรรดาอาหารที่พ่อบ้านหลิวสั่งให้โรงครัวทำมานั้น ล้วนแต่เป็นอาหารบำรุงสุขภาพที่พ่อบ้านชราอดอ้างสรรพคุณอย่างภาคภูมิใจว่าเป็นตำรับโบราณของสำนักแพทย์หลวง ล้วนเฟิงซี้ต้องเจอกับสมุนไพรชื่อประหลาด น้ำแกงบำรุงร่างกาย ผัดผักสารพัดชนิด และอาหารที่ปรุงแบบไร้น้ำมันตลอดสามมื้อ จนรู้สึกคล้ายจะเป็นผู้ออกบวชหรือผู้ป่วยด้วยโรคเรื้อรัง

สภาพห่อเหี่ยวไร้วิญญาณของเขาดูน่าเวทนาจนสาวใช้ต้องแอบไปติดสินบนพ่อครัวให้ทำน่องไก่มันย่องมาให้เขากินลับหลังพ่อบ้านหลิว

“ท่านอ๋อง” จังฝาน หัวหน้าองครักษ์ในจวนก้าวเข้ามาประสานมือค้ำับ ล้วนเฟิงซี้เงยหน้าขึ้น กระจุกไถ่มือถูกเขาป้อนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยด้วยกำลังภายในแล้วโรยลงไปบนสระบัวเพื่อกำจัดหลักฐาน “มีอะไรหรือ”

จังฝานมองนิ้วมือที่ยังมีคราบมันของเจ้านาย ก่อนจะยื่นผ้าเช็ดหน้าส่งให้ ล้วนเฟิงซี้ส่งยิ้มให้องครักษ์หนุ่ม คิดในใจว่านอกจากบรรดาสาวใช้ในจวนแล้ว ต้องเพิ่มเงินเบี้ยหวัดให้จังฝานอีกหน่อยถึงจะดี “รัชทายาทให้คนนำของมาให้พะยะค่ะ”

จบคำ ขันที่ผู้หนึ่งก็เดินนำบ่าวรับใช้เข้ามา ล้วนเฟิงซี้เพ่งมองอีกฝ่าย ก่อนจะนึกได้ว่านี่คือขันทีคนสนิทของรัชทายาท “หวังกงกงลำบากท่านแล้ว”

หวังกงกงรีบย่อตัวค้ำับ ท่าทางอ่อนน้อมเกรงออกเกรงใจเป็นอย่างยิ่ง “ท่านอ๋องกล่าวหนักไปแล้ว ตั้งแต่รัชทายาททรงทราบข่าวว่าท่านอ๋องเสด็จกลับมาเมืองหลวง ก็ทรงยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ติดราชกิจไม่สามารถเสด็จมาหาท่านอ๋องได้ เลยให้กระหม่อม

นำของมาให้ท่านอ่องก่อน หวังว่าหากท่านอ่องมีเวลาว่าง จะเสด็จไปตีตำหนักบูรพาบ้าง”

ลั่วเฟิงซีหัวเราะ คำพูดของซันที่อ้อมไปอ้อมมา แต่ข้อความที่แท้จริงจากรัชทายาทนั้นเขาเข้าใจดี “เสด็จพี่ไม่พอใจที่ข้ากลับมาแล้วแต่ไม่ยอมไปหาสินะ”

หวังกงกงไม่กล่าวอะไร แต่ยังคงกายต่ำลงอีก ลั่วเฟิงซีโบกมือ “เอาละ ๆ ท่านไปบอกเสด็จพี่รัชทายาท ข้ากลับมาครั้งนี้ไม่คิดจะรีบจากไปไหน พ่อบ้านหลิวจับข้าบำรุงตั้งแต่วันแรกที่กลับมา ยังไม่ได้ก้าวเท้าออกจากจวนอ่องเลยสักก้าวเดียว ขอให้เสด็จพี่อดใจรอสักหน่อย เดียวข้าจะไปเข้าเฝ้าเอง”

หวังกงกงค้ำบ่ออีกรอบ แต่คราวนี้รอยยิ้มยินดีบนใบหน้าดูจริงจังขึ้นอีกสามส่วน ตอนให้ข่าวรับใช้ยกของเข้ามาก็ดูกระฉับกระเฉงเปี่ยมกำลังวังชา

ลั่วเฟิงซีหยิบ ๆ จับ ๆ ของที่วางเกลื่อน มีตั้งแต่เครื่องประดับไปจนถึงอาหาร ทั้งหมดล้วนเป็นของชั้นชื่อของเมืองหลวง มองแล้วก็อดถอนใจไม่ได้

จากไปสามปี ญาติผู้พี่คนนี้ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม นึกถึงเรื่องราวในอดีต หนึ่งในผู้ที่คิดคำนวณการออกเดินทางของเขาอย่างแข็งขันก็คือองค์ชายสาม ที่เฟิงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัชทายาท ตอนนั้นอีกฝ่ายเคยโกรธจนสะบัดแขนเสื้อออกจากจวนอ่องไป แต่ก็ส่งนักเล่านิทานมาพรรณนาความรุ่งเรืองของเมืองหลวงตั้งแต่ก่อตั้งมาให้เขาฟังในวันถัดมา

ข่าวของที่ส่งมาวันนี้ก็คงมีความนัยไม่ต่างจากสารพัดวิธีที่เคยจัดมาใช้ในตอนนั้น

“เมืองหลวงน่าอยู่ขนาดนี้ เจ้าอย่าเพิ่งจากไปไหนเลยนะ”

เมื่อนึกถึงญาติผู้พี่ ลั่วเฟิงซีก็อดยิ้มไม่ได้ ฮ่อเองต้องค้ำปัจจุบันเป็นน้องชายร่วมอุทรกับเสด็จแม่ของเขา ตอนฮ่อเองต้องค้ำก่อนยังมี

พระชนม์ชีพอยู่ ไม่โปรดโอรสองค์นี้นัก ทรงดำหนิว่าโอรสนิสัยไม่เข้มแข็งพอ แต่กลับไปโปรดเสด็จแม่ของเขาอย่างยิ่ง

ฮ่องเต้องค์ก่อนมีพระสนมในตำหนักในนักร้อย ที่ได้รับความโปรดปรานล้วนเป็นหญิงงามล้ำเลิศ เห็นได้ชัดว่าทรงให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตาเพียงใด เสด็จแม่ของเขาเป็นองค์หญิงที่มีพระสิริโฉมงดงามที่สุดในบรรดาพระธิดาของฮ่องเต้องค์ก่อน ทั้งยังเป็นพระธิดาที่เกิดจากฮองเฮา ตั้งแต่เล็กคงมาน่ารักช่างเจรจา เด็บโตมาก็เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของตำหนัก ฮ่องเต้องค์ก่อนรักใคร่ตามใจนางอย่างไร้ขอบเขต ต่อมายังทรงยอมให้นางอภิเษกสมรสกับท่านพ่อของเขาที่มีตำแหน่งเป็นแม่ทัพพิทักษ์แผ่นดิน เนื่องจากไม่อาจทนให้พระธิดาได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจได้ ฮ่องเต้องค์ก่อนถึงกับไม่ลดตำแหน่งทางราชการของลั่วเฟิง ให้เขาเป็นทั้งแม่ทัพและราชบุตรเขย

ก่อนอดีตฮ่องเต้จะสวรรคต ทรงไม่วางใจว่าโอรสธิดาองค์อื่นจะไม่ฉวยโอกาสขำระแค้นเอากับพระธิดาองค์โปรด สุดท้ายจึงทรงมอบแผ่นดินให้แก่น้องชายร่วมอุทรของนาง เรียกได้ว่าฮ่องเต้องค์ปัจจุบันได้บัลลังก์นี้มาด้วยบารมีของพี่สาวโดยแท้

หลังการผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน ท่านฮ่องผู้หนึ่งก็ทำการก่อกบฏแย่งชิงบัลลังก์ ท่านฮ่องผู้นี้ สมัยฮ่องเต้องค์ก่อนยังอยู่ก็สร้างผลงานมากกว่ารัชทายาท เพียงแต่ความพยายามของเขากลับไม่สามารถเอาชนะความโปรดปรานที่พระบิดามีให้แก่องค์หญิงใหญ่ สงครามครั้งนั้นค่อนข้างยืดเยื้อ อาณาจักรข้างเคียงยังสอดมือเข้ามาสร้างความเป็นป่วนให้ตำหนัก แม่ทัพลั่วฉวนนำกองทัพไปปราบกบฏได้สำเร็จ แต่ตนเองกลับได้รับบาดเจ็บ บาดแผลนั้นอีกเสบหลุกลามจนสุดท้ายก็พรากชีวิตของเขาไป

ตอนบิดาเสียชีวิต ลั่วเฟิงยังเป็นเด็กน้อยที่อายุไม่กี่ขวบปี ความทรงจำของเขาเกี่ยวกับบิดามีไม่มากนัก บิดาใช้ชีวิตส่วนใหญ่

ในสนามรบ ที่เขาจำได้มีเพียงเมื่อบิดากลับมาอยู่จวน รอยยิ้มของเสด็จแม่จะงดงามที่สุด

นอกจากภาพของบิดาที่นอนเจ็บอยู่บนเตียงแล้ว ความทรงจำแจ่มชัดที่สุดคือตอนที่บิดาอุ้มเขาเอาไว้ในอ้อมแขนให้เขาฟังเสด็จแม่เล่นพิณ ตอนนั้นดอกเหมยร่วงหล่น เสด็จแม่นั่งดีดพิณอยู่ใต้ต้นเหมย ดุจดงามราวกับเทพธิดาบุปผา

หลังบิดาจากไป เสด็จแม่ก็ไม่มีรอยยิ้มเช่นในวันนั้นอีกเลย

ผ่านไปไม่นาน เกิดเหตุลอบปลงพระชนม์ขึ้นกลางงานเลี้ยงในวังหลวง ผู้ก่อเหตุถูกจับได้ ฝ่ายกบฏถูกถอนรากถอนโคน แต่เสด็จแม่ของเขากลับเอาตัวเข้าบังอาวูร์ให้ฮ่องเต้จนอาการสาหัส ก่อนจะสิ้นพระชนม์ องค์หญิงใหญ่ผู้ค้ำจุนบัลลังก์ก็ให้พระอนุชามาทั้งชีวิตได้ขอสิ่งหนึ่งจากฮ่องเต้ นางขอให้บุตรชายเพียงคนเดียวได้เป็นอิสระ ไม่ต้องรับราชการต่อบิดา ชีวิตของท่านแม่ทัพแล้วมีแต่สงคราม ชีวิตขององค์หญิงใหญ่ก็มีแต่อ่านาจอและการแย่งชิงบัลลังก์ ในฐานะแม่คนหนึ่ง นางหวังให้บุตรชายสามารถใช้ชีวิตสุขสบายได้ตามใจปรารถนา

องค์หญิงใหญ่กับสามีของนางทำเพื่อเขามากมายถึงเพียงนี้ คำขอเดียวของนาง ฮ่องเต้จะปฏิเสธได้อย่างไร หลังเสด็จแม่ของเขาสิ้นพระชนม์ ฮ่องเต้ก็อวยยศให้ตระกูลแล้ว บิดาผู้ล่วงลับได้บรรดาศักดิ์สืบทอดเป็นเสียนชินอ่อง ล้วเฟิงซีในฐานะทนายทที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวจึงกลายเป็นท่านอ่องน้อย

เดิมทีการอวยยศเช่นนี้ค่อนข้างจะผิดธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ทั้งล้วเฟิงและองค์หญิงใหญ่ต่างก็ล่วงลับไปแล้ว ตำแหน่งท่านอ่องน้อยของล้วเฟิงซีก็เป็นเพียงตำแหน่งเปล่า ๆ บรรดาขุนนางที่รู้ว่าฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญแก่องค์หญิงใหญ่เพียงใดจึงไม่กล้ายื่นฎีกาทัดทานฮ่องเต้ที่กำลังเศร้าโศกเสียใจ

จวนอ่องอันใหญ่โตเหลือท่านอ่องน้อยวัยเยาว์เพียงผู้เดียว

เสด็จนำของเขารักษาสัตย์ญาติให้ไว้แก่ผู้เป็นพี่สาว เขาอยากเรียนอะไรก็ได้เรียน อยากทำอะไรก็ได้ทำ อยากไปที่ใดก็ได้ไป ชีวิตอิสระเสรีราวกับไม่ใช่เชื้อพระวงศ์

ในฐานะหลานชายที่ได้รับความเอ็นดูจากฮ่องเต้ ลั่วเฟิงซีย่อมได้เล่าเรียนร่วมกับบรรดาโอรส ตั้งแต่เล็กเขาก็สนิทกับเสด็จพี่สาม มู่เหวินหรง มากที่สุด ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันไม่ได้โปรดการสะสมสาวงามในตำหนักในอย่างฮ่องเต้องค์ก่อน โอรสธิดาก็มีไม่มาก นอกจากองค์ชายใหญ่ที่เกิดจากพระสนมชั้นผิน องค์ชายรองกับองค์ชายสี่ที่เกิดจากพระสนมชั้นเพย และองค์ชายสามที่เกิดจากของเฮาแล้ว โอรสองค์อื่นล้วนไม่ได้รับความสำคัญ

ในทุกสิ่งที่รำเรียน เขาถนัดวรยุทธ์ที่สุด จนฮ่องเต้ยังตรัสว่า เสียดยที่ไม่สามารถให้หลานชายคนนี้รับราชการเป็นแม่ทัพ เรียกได้ว่าบิดาเป็นแพทย์ บุตรอย่างลั่วเฟิงซียจะเป็นสุนัขไปได้อย่างไร นอกจากนี้เขายังเติบโตใบน้ำยิ่งงดงาม

เสด็จแม่ของเขาคือองค์หญิงใหญ่ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือ บิดาของเขาถึงจะเป็นคนหยาบกระด้าง ที่วัน ๆ เอาแต่ออกรบ หากก็เป็นบุรุษรูปงาม หนุ่มหล่อสาวงามยอมให้กำเนิดบุตรที่หน้าตาดี ครั้งหนึ่งในงานเลี้ยง ขณะที่บรรดาคุณชายทั้งหลายร่ำสุราจนเมามายเกิดการถกเถียงกันว่าคุณหนูบ้านใด หรือหญิงคนไหนถึงจะได้ชื่อว่างดงามเป็นอันดับหนึ่ง เสด็จพี่รัชทายาทที่ตอนนั้นยังเป็นแค่องค์ชายสามเอ่ยสัพยอกเขาว่า “โฉมงามอันดับหนึ่งนี้ มีแต่ญาติผู้น้องถึงจะคู่ควร” มู่เหวินหรงโดนของเฮาหลงโทษ แต่คำพูดนั้นก็กลับกลายเป็นที่เล่าลือกันในเมืองหลวง ลือกันไปลือกันมาจนกลายเป็นเรื่องโด่งดัง ท่านฮ่องเต้ถูกเล่าลือก็ไม่ค่อยปรากฏตัวในวงสังคม ผู้ที่ได้ยลโฉมเขาจริง ๆ มีไม่มาก แต่ก็ไม่มีใครกล้าสงสัยในรสนิยมของรัชทายาท ตำแหน่งคนงามอันดับหนึ่งของต้าฉีจึงมีเขานั่งครองอยู่ด้วยเหตุนี้

ตั้งแต่กลับมาถึงเมืองหลวง ลัวเฟิงซียังไม่ได้ก้าวเท้าออกจาก
 จวนห้องไปไหน ไม่ใช่แค่เพราะพ่อบ้านหลิวอย่างที่ว่า และก็ไม่ใช่ว่า
 เขาจะไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ก่อนเก่า อันที่จริง หลังจากผ่าน
 ความตายมาแล้วครั้งหนึ่ง ความดีเพียงเล็กน้อยจากผู้คนรอบกาย
 ล้วนทำให้เขาซาบซึ้งใจ ครั้งก่อนสาวใช้ต้มน้ำอุ่นมาให้เขาอาบ ตอน
 เห็นนางใช้หลังมือตนเองทดสอบความร้อนของน้ำอย่างระมัดระวัง
 ลัวเฟิงซียังตกรางวัลเป็นของมีค่าจนนางตกใจ สารพัดอาหารบำรุง
 ร่างกายของพ่อบ้านหลิว ถึงจะกินไปบ่นไป แต่ครั้งแรกที่คีบอาหาร
 ซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นสมุนไพรเหล่านั้นเข้าปาก ลัวเฟิงซิดองกลั้นน้ำตา
 ไม่ให้หยดลงไปในชามข้าว

เมื่อก่อนเขาจะเลียดความรักความหวังดีที่มีให้อย่างมากมาย
 ของผู้คนรอบกาย ยามนี้ถึงได้รู้ซึ่ง ในโลกนี้ การมีคนคอยห่วงใยด้วย
 ความจริงใจนับเป็นสิ่งล้ำค่าเพียงใด

ในบรรดาผู้คนที่เขานึกซาบซึ้งน้ำใจ ย่อมมีรัชทายาทอยู่ด้วย
 แน่นนอน เพียงแต่เขายังไม่อยากออกจากจวนก่อนจะถึงวันนั้น...
 วันแต่งงานของเงินจือหานกับหลี่เซียงหู่

เขาไม่ต้องการพบหน้าเงินจือหาน และยังไม่พร้อมจะพบหน้า
 เงินจือหาน

มี

ฤดูหนาวยังไม่ผ่านพ้นไป แต่สองฝั่งถนนของเมืองหลวง
ในวันนี้กลับมีผู้คนเบียดเสียดกันคับคั่ง พ่อค้าเร่งฉวยโอกาสทำการ
ค้าขาย ในขณะที่ผู้คนพากันชะเง้อค้อมอง เสียดดนตรีบรรเลงอย่าง
คึกคักดังแว่วมา ทำให้บรรยากาศยิ่งน่าตื่นเต้น

“มาแล้วหรือ”

“นั่นปะไร เห็นหัวขบวนแล้ว ขบวนแห่รับตัวเจ้าสาวนี่อลังการ
จริง ๆ”

“สมเป็นตระกูลหฺลี่ ท่านอำมาตย์จะยอมให้บุตรสาวคนเดียว
น้อยหน้าใครได้อย่างไร เห็นว่าแม้แต่ขบวนสู่ขอนี้ ท่านอำมาตย์หฺลี่
ก็เป็นผู้จัดการ”

“สินเดิมเจ้าสาวก็คงยาวเป็นสิบลิ้ว เป็นบุตรเขยสกุลหฺลี่ช่าง
สบายดีแท้”

“อย่าพูดมากไป อย่งไรเจ้าบ่าวก็เป็นถึงจ้วงหยวน ถึงข้าวสาว
ของจวนอำมาตย์ เจ้าคิดว่าใครนี่จะตกลงไปก็ได้หรือ”

ลั่วเฟิงซิ่นนั่งอยู่บนหลังม้า หูได้ยินเสียงคนพูดคุยกันแข็งแ่ แต่

สายตาของเขาจับจ้องเพียงร่างในชุดสีแดงที่ขี้นำขวบวนมา

ชุดสีแดงดูฉลาดนำมาสวมบนร่างบุรุษที่ดูสุภาพอ่อนโยน ในอดีตเมื่อร่วมค่านับฟ้าดิน เงินจือหานก็สวมชุดสีแดงเช่นนี้ แต่ยามนั้นดูแล้วกลับไม่รู้สึกรัดต้ออย่างต่อนี้ สีแดงสดที่เห็นตรงหน้าบาดตาเกินไป ยิ่งมองยิ่งรู้สึกว่ามันน่าดู

คนเป็นคนเดิม ชุดก็สีเดิม แต่เขากับคนผู้นี้ไม่มีวันเหมือนเดิมได้อีกแล้ว

ท่ามกลางดนตรีรื่นเริงและเสียงโห่ร้องอีกทีก็ เจ้าบ่าวอย่างเงินจือหานกลับมีสีหน้าเรียบเฉย ผู้มองดูออกปากชื่นชมกันว่า ท่านจ้วงหยวนผู้นี้วางตนสุขุมสง่างามได้ในทุกสถานการณ์ ไม่หลุดท่าทีที่เสียกิริยาออกมาแม้แต่น้อย

เงินจือหานผู้สุขุมนุ่มนวลนั่งตัวตรงบนหลังม้า นัยน์ตากวาดมองไปรอบด้าน มองผ่านทะเลใบหน้าที่มองมาอย่างชื่นชมปนริษยาก่อนจะหยุดชะงักเมื่อเห็นร่างหนึ่งที่โดดเด่นอยู่ท่ามกลางฝูงชน

บุรุษรูปร่างมบนอาชาศีขาว อารมณ์สีน้ำเงินเข้มปักอย่างประณีตด้วยดินเงินเป็นลายเมฆมงคล เงินแท้สะท้อนแสงแดดอ่อนเป็นประกายระยับ ข้างเอวห้อยหยกประดับสีม่วง ช่วงไหล่คลุมด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอก สีน้ำเงินของชุดขับให้ผิวยิ่งดูขาวสว่าง จมูกปากคิ้วคางอย่างภาพเขียน นัยน์ตาดอกห้องดงามดั่งมีมนตร์สะกด บนเส้นผมสีดำลับมีเกล็ดหิมะแต่งแต้ม การมีตัวตนของเขาจดข่มให้ผู้คนรอบกายคล้ายเป็นฉากหลังอันเลื่อนราว

เงินจือหานคงคิดว่าตนเองเห็นภาพหลอน หากไม่ใช่ว่าบนผมที่เกล้าอย่างดินนั้นมีปิ่นหยกที่ดูคุ้นตา

ปิ่นอันนั้นเป็นเพียงหยกขาวแกะลายเมฆธรรมดา เมื่อเทียบกับอารมณ์หุหุราและหยกประดับล้ำค่าบนร่างนั้นแล้ว มันก็เหมือนเป็นกรวดหินที่มาประดับบนเรือนทอง แต่เงินจือหานกลับพิจารณาปิ่นอันนั้นราวกับมันเป็นสมบัติหายาก

ไม่ผิดแน่ เป็นป็นอันเดียวกัน ใบหน้าดงามโดดเด่นนั้นก็ยัง คงตรึงตาตรึงใจเหมือนเมื่อยามแรกพบ แต่คนที่เขาค้นเคยผู้นั้นไม่ได้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าราคาแพงเช่นนี้ ไม่ได้มีกลิ่นอายสูงศักดิ์เหนือผู้คน คนผู้นั้นเป็นเพียงจอมยุทธ์พเนจรที่ชอบเรื่องผจญภัย ไพรดการร่ำสุรา และพอใจกับสิ่งเรียบง่ายอย่างบ้านหลังน้อยบนยอดเขา

เจ้าบ่าวหยุดม้าไม่ยอมขยับ คนอื่นในขบวนได้แต่มองหน้ากัน เล็กเล็ก ที่ต้องเล่นดนตรีก็เล่นต่อไป ที่ร้องรำทำเพลงก็พยายามดึงความสนใจ แต่ถึงอย่างนั้นอาการแปลกประหลาดของเงินจื่อหวนก็อยู่ในสายตาของชาวบ้านที่มามุงดูแล้ว

สายตาของเจ้าบ่าวที่มีสีหน้าคล้ายวิญญาณหลุดจากร่าง เหมือนจะจับจ้องไปยังคุณชายชุดสีน้ำเงินผู้นั้นใช่หรือไม่ ใบหน้าของคุณชายผู้นั้นงดงามจริงแท้ ม้าขาวที่ขี่อยู่ตัวนั้นก็ดูไม่ธรรมดาเช่นกัน ม้าดีเช่นนี้มีแต่ชนชั้นสูงที่จะกล้านำออกมาขี่เล่นในเมือง

ลัว่ฟิงซิมองประสานสายตากับบุรุษในชุดแต่งงานสีแดงสด อีกฝ่ายใบหน้าซีดขาว ท่าทางราวกับเห็นผี เขายกมุมปากแค้นยิ้ม ตัวเขาที่เคยตายมาแล้วหนหนึ่ง ก็อาจจะนับเป็นภูตผีประเภทหนึ่งได้กระมัง

ในเมื่อวันนี้อีกฝ่ายตัดสินใจไปเป็นสามีของผู้อื่น ทั้งยังนำขบวนไปรับตัวเจ้าสาวอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริกถึงปานนี้ คำสาบานที่เคยเอ่ยบนยอดเขา ถือว่าเป็นอันสิ้นสุดแล้ว

เขากับคนผู้นี้ จากนี้ไปไม่มีเยื่อใยใด ๆ ต่อกันอีก

งานแต่งงานของคนผ่านทาง...มาร่วมยินดีเพียงเท่านี้ก็คงเกินพอ

เงาร่างบนหลังม้าขาวหายลับไปแล้ว เพื่อนเจ้าบ่าวผู้หนึ่ง ตัดสินใจแอบดึงแขนเสื้อของเขาเบา ๆ เงินจื่อหวนถึงได้สติ แต่จิตใจที่เดิมคิดว่าควบคุมจนนิ่งแล้วกลับปั่นป่วนเหมือนอยู่ท่ามกลางพายุ

นี่เข้าตัดสินใจถูกแล้วหรือไม่ อาเฟิ่ง
 ในใจของเงินจือหวน ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเขาคำตอบ
 ของคำถามนั้นคือไม่

ยามค่ำคืนในช่วงปลายฤดูหนาว หิมะยังคงโปรยปรายลง
 มาปกคลุมพื้นดิน เมืองหลวงทั้งเมืองถูกย้อมด้วยสีขาวโพลน ร่าง
 สูงใหญ่ของชายผู้หนึ่งเดินย่ำเท้าไปตามทาง หิมะที่กองทับถมบน
 พื้นไม่ได้สร้างความลำบากให้เขาแต่อย่างใด

“นายท่าน อากาศหนาวเช่นนี้เข้ามาหาความอบอุ่นข้างใน
 ก่อนสิเจ้าคะ” นางโลมโนชูดที่ดูบางเกินกว่าจะสวมใส่ในหน้าหนาว
 ยืนเกาะประตูอย่างชดช้อย คืบหิมะตกเช่นนี้ ลูกค้าชาวยุโรปนัก
 พวกแขกประจำก็เรียกหาแต่เหล่าแม่นางที่เป็นดาวเด่นของหอ นาง
 โลมที่ไม่มีอันดับอย่างนางจึงต้องลำบากออกมาหาลูกค้าเอาเอง

มือที่ทาแป้งให้ดูขาวผ่องเอี่ยมไปคว้าตัวคนที่หมายตา แต่ยังไม่ทันได้แตะต้องชายเสื้อ นางก็ต้องผงะถอยด้วยความตกใจ

บุรุษผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา ผิวสีน้ำผึ้งอย่างคนที่ต้องตากแดด
 ไม่ได้ลดทอนรูปโฉมของเขา กลับยิ่งเพิ่มเสน่ห์ให้ดูคมเข้ม แต่นัยน์ตา
 คู่ นั้นกลับดูน่ากลัวอย่างยิ่ง เขาจ้องมองนางด้วยสายตาแข็งกร้าว
 กลิ่นอายฆ่าฟันจาง ๆ แผ่ออกมาจนหญิงสาวตัวสั่นยะเยือก นางรีบ
 ถอยกลับเข้าไปด้านในราวกับเจอสัตว์ร้าย ไม่เหลือท่าทีเชิญชวนใน
 ตอนแรกให้เห็น

จ้าวเหยียนจิ้งถอนหายใจ นึกตำหนิตนเองที่เหม่อลอยจนเดิน
 มาถึงย่านนี้ หากนางโลมเมื่อครู่ไม่เอี่ยมมือออกมา เขาก็คงยังไม่รู้
 ตัว ร่างสูงหันกลับ ก่อนจะมุ่งหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง

พรุ่งนี้เขาจะต้องกลับไปที่จวนตระกูลจ้าวแล้ว เมื่อนึกถึง
 สถานที่ที่ไม่เคยให้ความรู้สึกเหมือนบ้าน เขาก็นึกอยากจะขอออกไป
 ไปรบอยู่ชายแดนอีกสักรอบ

อันที่จริงเขาก็หาทางหลบเลี่ยงไปกินนอนอยู่ที่ค่ายทหารเป็นประจำอยู่แล้ว แต่พอนึกถึงวันรุ่งขึ้นที่คนตระกูลจ้าว โดยเฉพาะ ฮูหยินจากสกุลเหวยผู้นั้นจะมาเสแสร้งยื่นต้อนรับเขากลับจนให้ชาวบ้านได้เห็นถึงความรักใคร่เมตตาตั้งมารดาแท้ ๆ ที่นางมีให้เขาแล้ว จ้าวเหียนจิ้งก็นึกอยากให้คืนนี้ยาวนานเป็นนิรันดร์

เสียงดนตรีลอยแว่วมาตามลม เขาเงยหน้าขึ้นด้วยเกรงว่าจะเปลวเดินเข้าไปในย่านหอศุนิภาอิกรอบ ไชคิตีที่คราวนี้รอบตัวเป็นเพียงย่านที่อยู่อาศัยเท่านั้น ส่วนเสียงเพลงดูเหมือนจะดังมาจากหอสุราที่อยู่แถวนั้น

แหงนหน้ามองฟ้า ดวงจันทร์ในคืนนี้ดูจะทอแสงเย็นตากว่าคืนไหน ๆ เขาเกือบจะตกอยู่ในภวังค์คือกรอถ้ำหูไม่แว่วเสียงบางอย่างดังแทรกขึ้นมากลางเสียงเพลง

จ้าวเหียนจิ้งหรีตาเพ่งมอง เสียงนั้นแผ่วเบาคล้ายเสียงแมวเดิน แต่ประสาทสัมผัสที่ถูกฝึกปรือมานานปีของเขาบอกว่สิ่งที่ทำเสียงนั้นมีขนาดใหญ่กว่าแมวมากนัก

เสียงกระเบื้องขยับดังขึ้นอีกสองสามครั้ง ตามมาด้วยเสียงสลับ ก่อนที่ร่างของคนหนึ่งจะร่วงลงมาจากบนหลังคา

แม้ทัพพ่นุ่สะกิดปลายเท้า ฟุ้งตัวไปรับร่างนั้นที่กลางอากาศ กลิ่นหอมจาง ๆ ของบางอย่างผสมกับกลิ่นสุราที่เข้มข้นจนเขาแทบจะมึนเมา จ้าวเหียนจิ้งนี่วหน้า ตั้งใจจะต่อนักเลงสุราที่นึกพิเรนทร์ไปเดินเล่นอยู่บนหลังคา แต่คำพูดกลับหยุดอยู่ตรงปลายลิ้นเมื่อมองเห็นคนในอ้อมแขนอย่างเต็มตา

นัยน์ตาดอกท้อฉ่ำเี่ยมด้วยฤทธิ์สุรา เรือนผมสีดำยุ่งเหยิง ภายใต้งจันท์ แก้มขาวซบสีแดงเรื่อ ภาพตรงหน้าดูเย้ายวนไม่ต่างจากปีศาจจิ้งจอกในตำนาน

“เสี่ยวเอ๋อร์...นำสุรามามากกา”

จ้าวเหียนจิ้งพลันได้สติ เขาเหลือบมองไหสุราในมือของ

อีกฝ่าย มั่นวางเปล่า จากกลิ่นสุราที่โชยออกมาจากร่างกาย คนผู้นี้น่าจะดื่มจนเมามายแล้ว

“ไม่มีแล้ว”

ความขมวดมุ่น ดวงตาคู่นั้นจ้องมองเขาอย่างไม่พอใจ ก่อนที่มีมือเรียวยาวจะตบเบา ๆ ที่ข้างแก้มสาก

“ไม่มีได้อย่างไร ให้คนไปเอามาเพิ่มอีก แล้วจะตกรางวัลให้เจ้า”

จ้าวเหยียนจึงคิดว่ามือชุกชอนข้างนั้นไว้ แปลกใจเล็กน้อยที่มือของคนผู้นี้มีรอยด้านอย่างผู้ฝึกยุทธ์ ไม่ได้เนียนนุ่มอย่างมือของผู้ดีในเมืองหลวง

“ท่านเมาแล้ว อย่าดื่มอีกเลย ไม่ดีต่อร่างกาย”

คนเมาปรือตามองเขานิ่ง แต่เมื่อจ้าวเหยียนจึงคิดว่าอีกฝ่ายสงบลงแล้ว ไบหน้านั้นกลับขยับเข้ามาใกล้

“อะไรกัน เจ้าเป็นห่วงข้าหรือ ดีจริง ๆ เจ้ารู้หรือไม่ ข้าชื่นชอบคนหน้าตาดี คนงาม มาติดตามปรนนิบัติเป็นหวางดีหรือไม่”

นัยน์ตาดอกท้อพราวระยับ แม่ทัพหนุ่มก๊ลิ้นน้ำลาย รู้สึกได้ว่าไบหน้าร้อนผ่าว เขาหลบตา เสดไปมองข้างเอดสอบ หยกประดับสีม่วงอ่อนแคะเป็นลวดลายที่คุ้นเคย...

ย้อนนึกถึงตำแหน่งตัวเมื่อครู่ของคนในอ้อมแขน เขาก็รู้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

จ้าวเหยียนจึงหันกายมุ่งหน้าไปทางจวนเสียนชินอ้อง

ห้า

แสงแดดส่องเข้ามากระทบใบหน้า ลัวเฟิงซีมุ่นหัวคิ้ว ก่อนจะค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ปวดศีรษะตุบ ๆ รวากับถูกทุบ แต่ร่างกายกลับรู้สึกอุ่นสบาย เขาขยับตัว กระชับเสื้อคลุมบนตัวแน่นเข้า ขนหมาป่าสีดำหนานุ่มจนอดยื่นมือไปลูบเบา ๆ ไม่ได้

ขนหมาป่าสีดำ...

ลัวเฟิงซีลุกพรัดขึ้นทันที เขานอนอยู่บนเตียงของตัวเองก็จริง แต่ที่คลุมอยู่บนร่างคือเสื้อคลุมตัวใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย

เขาไม่มีเสื้อคลุมขนหมาป่าสีดำแบบนี้ และเมื่อวานเขาก็ไม่ได้สวมเสื้อคลุมตัวนี้

สมองยังรู้สึกหนักอึ้ง แต่ลัวเฟิงซีก็พยายามเค้นความทรงจำเมื่อวานออกมา เขาตั้งใจออกจากจวนไปยื่นดูขบวนงานแต่งงานของเงินจือห่าน หลังจากเห็นอีกฝ่ายในชุดเจ้าสาวสีแดงกับตาตัวเองแล้วก็ไม่คิดจะอยู่ดูต่ออีก จากนั้นเขาก็ไปที่หอสุรา ดื่มสุราเหมือนน้ำเปล่า จากนั้น...เกิดอะไรขึ้นอีกก็จำไม่ได้แล้ว

“ท่านอ่อนน้อย ตื่นแล้วหรือเพคะ”

เขาหันไปมองสาวใช้ที่ยืนอยู่ข้างเตียง “พี่หรววนี่ เมื่อวานนี้
ข้ากลับมาได้ยังไง”

หญิงสาวเม้มปาก ท่าทางลำบากใจเล็กน้อย “เป็นท่านแม่ทัพอ
จ้าวที่พาท่านอ่อนน้อมกลับมาเพคะ”

ลั่วเฟิงซิงนง “แม่ทัพอจ้าว...จ้าวเหียนจิ้งนะหรือ”

เขากับจ้าวเหียนจิ้งไปรู้จักกันตั้งแต่เมื่อไร แล้วคนผู้นี้ไม่ได้
อยู่ที่ชายแดนเหนือหรืออย่างไร

หรววนี่พยักหน้า “ใช่เพคะ เมื่อคืนท่านอ่อนน้อมเมามาก
ประกาศว่าจะรับท่านแม่ทัพอมาเลี้ยงดูในจวน แล้วยังยึดเอาเสื้อคลุม
ของท่านแม่ทัพอจ้าวมาเป็นผ้าห่ม หม่อมฉันขอบังอาจทูลเตือน วัน
นี้พอสร้างเมาแล้ว สมควรจะขอใบเขาสักหน่อยนะเพคะ”

ลั่วเฟิงซิงตกตะลึง ความทรงจำที่ขาด ๆ หาย ๆ เริ่มปรากฏขึ้น
มาในสมอง ตอนนั้นเขาเดินร่ำสุราชมจันทร์อยู่บนหลังคา แต่เมา
จนสิ้นตกลงไป เดิมคิดว่าจะต้องเจ็บตัวแน่แล้ว กลับตกลงไปใน
อ้อมแขนของใครคนหนึ่ง ดูเหมือน...จะเป็นหนุ่มน้อยรูปงาม?

นึกถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับแม่ทัพอจ้าวแล้ว ลั่วเฟิงซิงก็ตัวสั่น
ยะเยือก นี่เขาถึงกับตาพร่า มองเทพสงครามผู้นั้นเป็นหนุ่มหน้าหยก
ทั้งยังบอกว่าจะรับเลี้ยงอีกฝ่าย ตอนนี้ไฟโทสะของจ้าวเหียนจิ้ง
น่าจะสูงท่วมฟ้าแล้วกระมัง

แต่แม่ทัพอจ้าวผู้นั้นก็อุตสำหรับพาตัวเขามาส่งถึงที่จวน ไม่ได้โยน
ทิ้งข้างทางไปเสียก่อน นับว่าเป็นคนมีน้ำใจ อาจจะไม่ใช่พวกเจ้าคิด
เจ้าแค้น

“พวกเจ้าให้คนทำความสะอาดเสื้อคลุมตัวนี้ แล้วส่งกลับไป
ให้แม่ทัพอจ้าว ไม่สิ...” ลั่วเฟิงซิงลุกขึ้นยืน ก่อนจะเดินไปที่ห้องหนังสือ
เลือกอยู่สักครู่ก็ได้ตำราพิชัยสงครามออกมาเล่มหนึ่ง ตำราเล่มนี้
เป็นฉบับคัดลอกมาจากตำราโบราณ ที่ต่อมำท่านพ่อของเขาได้เอา
มาเรียบเรียงเพิ่มเติม ตัวเขาเองอ่านจนท่องจำได้ขึ้นใจแล้ว เพียงแต่

ฉบับคัดลอกนี้อาจจะมีลายมือเขาเขียนบันทึกอะไรแทรกอยู่บ้างได้ แต่หวังว่าจ้าวเหยียนจิงจะไม่ถือสา

ยื่นตำราให้สาวใช้แล้วล้วยเฟิงซีก็จำเรื่องราวเมื่อคืนเพิ่มขึ้นมาได้อีกเล็กน้อย ดูเหมือนเขาจะลုပ်แก้้มแม่ทัพจ้าว เรียกอีกฝ่ายว่าคนงาม ทั้งยังบอกว่าจะตรวจรางวัลให้...

“เอามิดสั้นเล่มนี้ไปเพิ่มด้วยแล้วกัน เจ้าให้คนนำไปมอบให้แม่ทัพจ้าว บอกว่าเป็นของแทนคำขอบคุณ และก็...ขออภัย”

หรวนอีรับคำ ล้วยเฟิงซีถอนหายใจ ได้แต่หวังว่าท่านแม่ทัพจ้าวผู้นั้นจะเห็นแก่ความจริงใจอย่างยิ่งของเขา ไม่ถือสาหาความคนเมา

ยามอื่นของวันนั้น ที่ตำหนักรัชทายาทก็ได้ต้อนรับแขก ที่เจ้าของตำหนักรอดคอยมาหลายวัน สีหน้าของหวังกงงยามที่เห็นเขานั้นปลาบปลื้มราวกับเห็นพระพุทธรองค์เสด็จลงมาแสดงธรรม จวนเจียนจะหลั่งน้ำตาออกมาอยู่แล้ว

ตำหนักรัชทายาทตกแต่งงดงามสมฐานะ ตอนเขาจากเมืองหลวงไป มู่เหวินหรงเฟิงได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาทได้ไม่นาน ตำหนักนี้เขาเองก็ยังไม่คุ้นชินนัก ครั่งนี้จึงอดมองอีกรอบไม่ได้

ยังไม่ทันได้ชื่นชมความหรูหราของตำหนักรัชทายาทให้เต็มตา มู่เหวินหรงก็พรวดพราดออกมาเสียก่อน

“เสียวเฟิง!”

ล้วยเฟิงซีถอนหายใจเมื่อได้ยินชื่อเล่นที่คุ้นหู ตั้งแต่เด็กเสด็จแม่เรียกเขาว่าอาเฟิง ช่งเต้กับชองเฮาก็เรียกเขาเช่นนี้ มีแต่องค์ชายสามผู้นี้ผู้เดียวที่เรียกเขาว่าเสียวเฟิง ถึงเขาจะคัดค้านว่ามันเหมือนชื่อเรียกนกมากกว่าชื่อคนก็ตาม

“เสด็จพี่”

รัชทายาทขมวดคิ้ว ก่อนจะถลึงตาใส่เขาทีหนึ่ง “ไม่ต้องมา

เรียก! เจ้ายังเห็นพี่ชายอย่างข้าคนนี้อยู่ในสายตาด้วยหรือ หากข้าไม่ได้ส่งหวังกงกงไปเรียกตัวเจ้าเข้าวัง เจ้าก็คงไม่คิดจะมาให้ข้าเห็นหน้ากระมัง”

บุรุษตัวโตมายืนทำหน้าที่แบ่เหมือนเด็กที่ถูกแย่งขนมหวานเช่นนี้ก็ชวนให้ขบขันไม่น้อย ลั่วเฟิงซีกลั่นยิ้มแล้วรีบป้อนสีหน้าให้ดูใสซื่อที่สุด “เสด็จพี่ตรัสเช่นนี้ได้อย่างไร ข้ากลับมาย่อมต้องนึกถึงท่านเป็นคนแรกแน่นอน เพียงแต่พ่อบ้านหลิ่งน่ากลัวมาก เขาให้ข้าอยู่แต่ในจวน วันๆ ได้กินแต่สมุนไพร จนหน้าข้าจะเขียวอยู่แล้ว ช่วงนี้เขาเริ่มลดๆ ลงบ้าง ข้าถึงแอบหนีออกมาหาท่านได้ เสด็จพี่ เสียเวเฟิงลำบากมากจริง ๆ ท่านไม่สงสารข้าบ้างเลยหรือ”

เขาจงใจจะพริบตาถี่ๆ รีดเค้นน้ำตาออกมาได้หยดหนึ่ง มู่เหวินหรงที่พยายามรักษามาตรัษทายาทผู้ไกรธเกรี้ยวเริ่มมีอาการละล้าละลังปรากฏให้เห็น “จริงหรือ...”

ลั่วเฟิงซีกพยักหน้า ดวงตาดอกท้อมีน้ำตาเอ่อคลอ มองอย่างไรก็น่าเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง

มู่เหวินหรงกลืนน้ำลาย “ถ้าอย่างนั้นตั้งแต่กลับมาเมืองหลวง เจ้าก็ยังไม่ได้กินอาหารอร่อยๆ เลยสิ”

ลั่วเฟิงซีกพยักหน้าอีกครั้ง คราวนี้ในแวบตามีความคาดหวัง “เช่นนั้นวันนี้ข้าจะให้เจ้าได้กินเอง กงกงให้ห้องเครื่องเตรียมอาหาร! บอกพวกเขาว่าถ้าทำออกมาถูกปากเสียเวเฟิง ข้าจะตกรางวัลให้”

ในที่สุดรัชทายาทก็ไม่สามารถแข็งใจตั้งท่าปั้นปึ่งกับญาติผู้น้องคนนี้ได้ เมื่อตอนลั่วเฟิงซีกจากเมืองหลวงไป เขาพยายามรังอีกฝ่ายไว้เพราะสังหรณ์ใจว่าการจากไปครั้งนี้จะกลายเป็นชั่วนิรันดร์ ยามนี้คนที่กลัวว่าจะไม่ได้พบหน้าอีกครั้งหวนกลับมาแล้ว ในใจของมู่เหวินหรงอย่างไรก็ต้องปีติยินดี “เสียเวเฟิง เจ้าอยากกินอะไร”

ลั่วเฟิงซีกตอบอย่างไม่ลังเล “หมูหัน”

เอกสารพัดจานต้นไม้ใบหญ้าของพ่อบ้านหลิวมานาน ตอนนี้
เขาอยากกินของมัน ๆ กรอบ ๆ เป็นที่สุด

“กระหม่อมจะรีบไปบอกให้ห้องเครื่องทำหมั่นกับอาหาร
ประเภทเนื้ออีกสามอย่างขึ้นโต๊ะเสวยพะยะค่ะ”

ลั่วเฟิงซีส่งยิ้มให้ขันที่วางท่วม “หวังกงกงช่างรู้ใจข้าจริง ๆ”

หวังกงกงค้อมกายรับคำชมก่อนจะรีบผละไป ทำทางรีบร้อน
มุงมันไม่ต่างจากนายทหารยามออกศึก ลั่วเฟิงซีหันมามองสำรวจ
รัชทายาท ไม่ได้พบกันนาน มู่เหวินหรงดูตัวใหญ่ขึ้นกว่าเดิม หรือ
จะเป็นเพราะชุดรุ่มร่ามที่เจ้าตัวสวมอยู่ก็เป็นได้ ใบหน้านั้นมีเหลี่ยม
มุมอย่างบุรุษที่โตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ ไม่หลงเหลือเค้าความอ่อนเยาว์
ของเด็กหนุ่มอีก แต่แววตาเปิดเผยคุ่นั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปจาก
เดิม

เขาไม่มีพี่น้อง แต่เสด็จพี่ก็ปฏิบัติต่อเขาไม่ต่างจากน้องชาย
ร่วมอุทร วันที่เสด็จแม่สิ้นพระชนม์ เขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองร้องไห้
เสียใจเพียงใด จำได้แค่เสด็จพี่สามที่ปกติเอาแต่ชวนเขาไปเล่น
สนุก เวลานั้นพยายามยึดตัวสั้น ๆ ขึ้นให้ดูน่าเกรงขาม ตบเบา ๆ
ปลอบให้เขาหยุดร้องไห้ “เสด็จบำไใหญ่ทรงไปอยู่กับท่านลุงเขยบน
สวรรค์แล้ว แต่ข้ายังอยู่กับเจ้านี้ เจ้าไม่ได้ตัวคนเดียวเสียหน่อย ข้า
เสด็จพ่อ เสด็จแม่ ก็เป็นครอบครัวของเจ้าเหมือนกัน”

ความสามารถในการปลอบคนขององค์ชายสามในตอนนั้น
ไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวสักเท่าไร แต่มู่เหวินหรงก็จำเป็นเพื่อนเขาอยู่
แบบนั้นจนมีดีค่า

เขาเอ่ยปากพูดอย่างจริงใจ “ไม่ได้พบกันหลายปี เสด็จพี่ดูสง่า
งามขึ้นมาก”

มู่เหวินหรงเอื้อมมือมาผลักไหล่เขาจนเซ “พูดอะไรของเจ้า!
จะประจบขอของกินจากข้าเพิ่มละสิ ไม่มีให้เจ้าแล้ว มา พวกเรา
เข้าไปคุยกันข้างใน เจ้าออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกมาตั้งหลายปี หรือ

คราวนี้ไปก่อเรื่องใหญ่โตอะไรเอาไว้ถึงได้กลับมา รีบเล่าให้พี่ชาย
คนนี้ฟังเร็วเข้า”

แม้ปากจะพูดเช่นนั้น แต่ขอบตาของมู่เหวินหรงกลับแดงเรื่อ
ลัว่ฟิ่งซียิ้มบาง ๆ ไม่ได้เปิดโปงอีกฝ่าย เริ่มต้นเล่าเรื่องผจญภัยใน
ยุทธภพให้ญาติผู้พี่ฟังแทน